

Παρατρεχάμενοι

ἀρχ/του Δανιήλ Ἀεράκη

Δέν εἶναι γήπεδο! Δέν εἶναι ἀγορά. Δέν εἶναι θέατρο. Δέν εἶναι κέντρο διασκεδάσεως. Δέν εἶναι συγκέντρωσις φιλικῆς παρέας. Δέν εἶναι συνάντησις φίλων καί γνωστῶν. Εἶναι σύναξις πιστῶν. Πρόκειται γιά τό Ναό, πού συνάγονται οἱ ὀρθόδοξοι. Εἶναι ὁ τόπος τῆς λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, πού «ὁμοθυμαδόν», «ἐν ἐνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ» ἀναπέμπονται δεήσεις καί ἱκεσίες πρός τόν φιλόανθρωπο Θεό. Εἶναι ὁ φοβερός τόπος τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, πού ὁ «δι' ἡμᾶς σταυρωθεῖς» «προσφέρει καί προσφέρεται». Εἶναι «ὁ οἶκος προσευχῆς», πού δέν μπορεῖ νά μεταβάλλεται σέ «οἶκο ἐμπορίου», κουβέντας καί κοσμικῆς συμπεριφορᾶς.

Ὁ χῶρος τοῦ Ἀχώρητου Θεοῦ, ὁ χῶρος τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν πιστῶν, ἀπαιτεῖ σιγή, προσοχή καί εὐλάβεια. Ὁ λόγος τοῦ λειτουργοῦ γιά τήν προσέλευσι στή **Θεῖα Κοινωνία**, ἰσχύει καί γιά τήν εἰσοδευτική μας προσέλευσι (τήν εἴσοδό μας στό Ναό): «Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε».

Ὁ **Χερουβικός ὕμνος**, πού πρέπει νά ψάλλεται σεμνά καί κατανυκτικά, μιλάει σέ πληθυντικό ἀριθμό. Προτρεπόμεθα ὅλοι ν' ἀφήσουμε τά πάντα, καί κινήσεις ἄσκοπες στό χῶρο τοῦ Ναοῦ καί συζητήσεις ἄσχετες, καί φροντίδες ποικίλες (ἀκόμα καί γιά λειτουργικές ὑπηρεσίες...) καί λογισμούς κοσμικούς. Ὅλα τ' ἀφήνουμε ἔξω ἀπό τήν ἐξώθυρα, κάτω ἀπό τά σκαλοπάτια τοῦ Ναοῦ, καί ἀφοσιωνόμεθα στήν ὑποδοχή τοῦ «Βασιλέως τῶν ὅλων»: «Πάσαν νῦν βιωτικήν ἀποθώμεθα μέριμναν, ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι».

Ἡ ἱερή καί ἀγγελική προσταγή τοῦ λειτουργοῦ, ἀπευθύνεται σέ ὅλους τοὺς ἐκκλησιαζομένους: «Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετά φόβου! Πρόσχωμεν τήν ἀγίαν ἀναφοράν, ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν». Δέν μπορεῖ νά ἐκφωνῆται τό «Στῶμεν καλῶς...» καί ἐκείνη τή στιγμή νά περιφέρωνται μερικοί εἴτε στόν κυρίως Ναό εἴτε στό ἱερό Βῆμα! Οὔτε ἐπιτρέπεται ἐκείνη τή στιγμή νά κάθωνται (ἐξαιροῦνται βεβαίως οἱ ὑπέργηροι καί οἱ ἀνάπηροι).

Ἡ λειτουργοῦσα Ἐκκλησία, δέεται γιά ὅσους μπαίνουν στό Ναό, ὄχι γιά ἄλλο λόγο, παρά μόνο γιατί πιστεύουν καί γιατί θέλουν μέ εὐλάβεια νά λατρεύσουν τόν Κύριο, νά ἐνωθοῦν μαζί Του, νά ζήσουν προκαταβολικά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ: «Ἐπὲρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου καί τῶν μετά

πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν».

Ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**, ἐπισημαίνει ὅτι στό Ναό δέν λέγονται λόγια ἀνθρώπινα, ἀλλά μιλάει ὁ Οὐρανός καί γι' αὐτό εἰσερχόμεθα μέ φόβο καί στεκόμεθα μέ εὐλάβεια: «*Εἰ ἀρχόντων αὐτοῖς διαλεγομένων οὐκ ἀνέχονται ἕξω προσέχειν, πολλῶ μᾶλλον τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς ὑπηρεταί ἐσμεν, ἀγαπητοί, ἡμεῖς οὐ τὰ ἡμέτερα λέγομεν, ἀλλά τὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐπιστολαί καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπό τοῦ οὐρανοῦ ἤκουσαι ἀναγινῶσκονται. Ἐπιστολαί, αὗται εἰσι πεμφθεῖσαι παρά τοῦ Θεοῦ. Εἰσερχώμεθα τοίνυν μετά τῆς προσηκούσης τιμῆς εἰς τάς Ἐκκλησίας καί μετά φόβου ἐπακούωμέν τῶν λεγομένων*» (Ε.Π.Ε. 23,62). Μετάφρασις: «Ἄν συνωμιλοῦσαν μερικοί χριστιανοί μέ ἄρχοντες ἐπίγειους, δέν θά τολμοῦσαν νά προσέχουν ἄλλοῦ. Πολύ περισσότερο τώρα, πού συνομιλοῦν μέ τόν Θεό. Ἐμεῖς, ἀγαπητοί, οἱ ἱερεῖς, εἴμαστε ἀπλῶς ὑπηρετες. Δέν λέμε τὰ δικά μας, ἀλλά τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Καθημερινά στήν Ἐκκλησία διαβάζονται ἐπιστολές τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι ἐπιστολές, πού τίς ἔστειλε ὁ Θεός. Ἄς μπαίνουμε, λοιπόν, στήν Ἐκκλησία μέ τή δέουσα τιμή καί εὐλάβεια καί ἄς ἀκοῦμε μέ προσοχή τὰ λεγόμενα.

Δυστυχῶς, ἡ πραγματικότητα σέ πολλούς Ναούς, δέν φανερώνει ἀνθρώπους προσευχομένους καί προσέχοντας, ἀλλά τύπους ἀπρόσεκτους, ἄτακτους, θορυβοῦντες, ἐνοχλοῦντες, κάποτε καί ἀσεβοῦντες. Καί ἄν αὐτοί ἦσαν μικρά παιδιά, ἢ ἐκτάκτως (κομητες!) εὐρισκόμενοι (λόγω π.χ. μνημοσύνου...) θά ὑπῆρχε κάποια δικαιολογία. Τό κακό εἶναι, ὅτι οἱ ἀτακτοῦντες εἶναι ἀπό τόν κύκλο τῶν λεγομένων... συνεργατῶν τοῦ ἱερέως!

Μιά ομάδα συνδεομένων μέ τό Ναό, φίλων τῶν πρεσβυτέρων, ἔχουν ἔξοικειωθῆ ἐπικίνδυνα μέ τὰ «θεία» καί τόν ἱερό χώρο. Εἶναι σχεδόν σέ ὅλες τίς ἀκολουθίες περιφερόμενοι! Ἔχουν πάρει θάρρος! Ἀφόβως διασχίζουν τό Ναό γιά νά μποῦν στό Ἱερό! Μετά ἀπό λίγο βγαίνουν ἀπό τό Ἱερό, πηγαίνουν μέχρι τό παγκάρι, κουβεντιάζουν μέ τούς ἄλλους ἐπιτρόπους ἢ τίς ἐπιτρόπισσες! Πολλές φορές βγαίνουν καί ἀπο τήν Ἐκκλησία, κι ὕστερα ξαναμπαίνουν. Παριστάνουν τὰ ἀφεντικά τοῦ Ναοῦ! Κινοῦνται ἀτάκτως, θά λέγαμε, πηγαينوέρχονται «σοῦρτα - φέρτα»! Καί ἄλλοι «κουμαντάρουν» τὰ πράγματα μέσα στό Ἱερό! Δέν μποροῦν νά σταθοῦν μέ εὐλάβεια οὔτε κατά τίς ἱερώτερες στιγμές. Συζητοῦν μέ ἄλλους, πού κι αὐτοί, κακῶς βρίσκονται στό Ἱερό.

Παρόμοια φαινόμενα παρατηρούνται και μέ γυναίκες, πού θεωροῦν «τσιφλίκι» τους τό Ναό. Μπορεῖ νά λέγωνται «κυρίες τοῦ φιλοπτώχου» ἢ νεωκόρισσες ἢ «κυρίες τοῦ συσσιτίου»! Γενικῶς ὑπάρχει μιὰ ομάδα, ὄχι βεβαίως σέ ὅλους τούς Ναούς, πού θά τούς ὀνομάζαμε «παρατρεχάμενους». Εἶναι κρίμα!

Πολλοί ἀπό αὐτούς πλησίασαν κάποτε καλοπροαίρετα. Ἀλλά εἴτε διότι δέν κατηγήθησαν καταλλήλως, εἴτε διότι ἐξοικειώθηκαν πολύ, ἀπό διάκονοι μετεβλήθησαν σέ ἐνοχλητικούς «κουμανταδόρους».

• Συγκεκριμένα: Οἱ ἐπίτροποι ἄς μή στέκουν στό παγκάρι ὡς... ἐπιθεωρητές! Ἄς στέκουν μέ τούς λοιπούς ἐκκλησιαζομένους, ὥστε νά μποροῦν καί αὐτοί νά προσεύχωνται. Ἕνας μόνο, ἐκ περιτροπῆς, ἄς στέκη διακριτικά γιά νά διευκολύνη τούς εἰσερχομένους. Γιά ὅλους ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Παύλου: «*Λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδοῦς καί εὐλαβείας· καί γάρ ὁ Θεός πῦρ καταναλίσκον*» (Ἐβρ. ιβ' 28).

Οἱ κυρίες τοῦ φιλοπτώχου ἄς βρίσκωνται μαζί μέ τίς λοιπές γυναῖκες, ἐκκλησιαζόμενες καί προσευχόμενες, καί ὄχι ἐπιδεικνυόμενες! Εἶναι ἀταξία τήν ὥρα τῆς λατρείας νά πουλᾶνε «λαχνούς» ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, ἢ νά γράφουν χαρτιά γιά μνημόνευσι! Παραγγέλλει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «*Στέλλεσθαι ἀπό παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καί μή κατά τήν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν*» (Β' Θεσ. γ' 6).

• Στό ἱερό Βῆμα κανένας λαϊκός! Δέν χρειάζεται! Ὁ λειτουργός μπορεῖ καί ὁ μόνος του ν' ἀνάψη τό θυμίαμα καί νά ἐτοιμάσῃ τό «ζέον». Ὅσο γιά τό ἀντίδωρο, ἄς τεμαχίζεται σέ ἄλλο χῶρο. Καί φυσικά το ἀντι-δῶρο δίδεται χωρίς διακρίσεις, ὅπως καί τό ΔΩΡΟ! Κοροϊδεύουμε τούς πιστούς μέ τά λεγόμενα «ὑψῶματα» καί τά τυλιγμένα ἀντίδωρα!

Ὅλα κατά τάξιν. «*Στῶμεν εὐλαβῶς*»! Δέν εἶναι λέσχη φίλων ἢ Ἐκκλησία!